

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине
Кж1 По2 4/15
Дана 18.11.2016. године
БЕОГРАД
ул. Немањина бр.9

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ,
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ И
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

14. 12. 2016

ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија мр Сретка Јанковића, председника већа, Сенише Важића, др Миодрага Мајића, Омера Хациомеровића и Наде Хаци-Перић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету *окривљеног Драгана Митровића и др*, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Драгана Митровића, адвоката Војислава Вукотића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.2/14 од 26.06.2015. године, након претреса одржаног *дана 17. новембра 2016. године*, у смислу члана 449 Законика о кривичном поступку, *дана 18. новембра 2016. године*, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Драгана Митровића, адвоката Војислава Вукотића, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.2/14 од 26.06.2015. године, **се ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

1. Првостепена пресуда, изјављене жалбе и поднети одговори

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.2/14 од 26.06.2015. године, ставом I изреке пресуде, окривљени Драган Митровић и окривљени сарадник Жарко Милошевић оглашени су кривим да су

извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, па је окривљени Драган Митровић осуђен на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, а окривљени сарадник Жарко Милошевић осуђен на казну затвора у трајању од 9 (девет) година. Применом члана 50 КЗ СРЈ у изречену казну затвора окривљеном сараднику Жарку Милошевићу урачунато је и време проведено у притвору, почев од 29.01.2013. године, када је лишен слободе, па до 28.03.2013. године, када му је притвор укинут. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП, оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Виолета Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Марина Рамбосек, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличић Лукачић, Зоран Сили, Љубица Ђукић, Лидија Капетановић и Кристина Петровић упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. На основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП окривљени Драган Митровић и окривљени сарадник Жарко Милошевић ослобођени су плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда. Ставом II изреке пресуде, окривљени Драган Лончар, окривљени Мирко Опачић и окривљени Мирослав Милинковић су, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођени од оптужбе да су извршили, и то окривљени Драган Лончар и окривљени Мирко Опачић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, а окривљени Мирослав Милинковић кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у помагању у вези са чланом 24 КЗ СРЈ. На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличић Лукачић, Зоран Сили, Љубица Ђукић и Лидија Капетановић упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП одређено је да трошкови кривичног поступка у односу на окривљене Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и члана 438 став 2 тачка 2 у вези члана 437 тачка 1 ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 у вези члана 437 тачка 3 ЗКП, са предлогом да другостепени суд, сходно члану 458 став 3 у вези члана 455 става 1 тачка 3 ЗКП усвоји жалбу, првостепену пресуду укине у односу на ожалбени део (одељак I – 3 и II) изреке пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или, уколико тако не поступи, да сходно члану 449 ЗКП закаже и одржи претрес, а потом усвајањем жалбе преиначи побијани део пресуде тако што ће окривљене Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића огласити кривим за кривично дело за које су оптужени и осудити их на казне по закону;

-бранилац окривљеног Драгана Митровића, адвокат Војислав Вукотић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439 став 1 тачка 1 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни из члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине укине пресуду Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.2/14 од 26.06.2015. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исту пресуду преиначи у смислу жалбених разлога те истог окривљеног ослободи од оптужбе, односно да сходно члану 449 ЗКП закаже и одржи претрес. Жалбом је такође предложено да бранилац и окривљени Драган Митровић буду обавештени о седници већа другостепеног суда, у складу са одредбама члана 447 ЗКП.

Одговоре на жалбу Тужилаштва за ратне злочине, благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног Драгана Лончара, адвокат Никола Николић, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, наведену жалбу одбије као неосновану и потврди првостепену пресуду. Захтевао је да буде обавештен о седници већа.

- браниоци окривљеног Мирка Опачића, адвокати Душан Игњатовић и Бранкица Мајкић, са предлогом да Апелациони суд у Београду наведену жалбу у односу на окривљеног Мирка Опачића одбије у целости и да сходно томе потврди првостепену пресуду у делу који се односи на овог окривљеног. Окривљени и његови браниоци замолили су да у складу са одредбом из члана 447 став 2 ЗКП буду обавештени о времену одржавања јавне седнице како би истој могли присуствовати.

- бранилац окривљеног Мирослава Милинковића, адвокат Радоје Алексић, са предлогом да другостепени суд одбије наведену жалбу као неосновану и у односу на окривљеног Мирослава Милинковића потврди првостепену ослобађајућу пресуду. Бранилац је замолио да уколико Апелациони суд у Београду буде одржао јавну седницу већа, на исту буде позван.

Тужилац за ратне злочине је, поднеском Ктж.бр.3/2015 од 23.09.2015. године, предложио да Апелациони суд у Београду жалбу браниоца окривљеног Драгана Митровића, адвоката Војислава Вукотића, у смислу члана 455 став 1 тачка 2 ЗКП, одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа дана 21. и 22. јануара 2016. године, у складу са одредбама члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окривљеног Драгана Митровића, његовог браниоца, адвоката Војислава Вукотића, окривљеног Драгана Лончара, његовог браниоца, адвоката Николе Николића, окривљеног Мирка Опачића, његовог браниоца, адвоката Бранкице

Мајкић и браниоца окривљеног Мирослава Милинковића, адвоката Радоја Алексића, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног Мирка Опачића, адвоката Душана Игњатовића.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је, након одржане јавне седнице већа, одлучио да се одржи претрес пред другостепеним судом, јер је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка у односу на тачку 3 осуђујућег дела пресуде и у односу на ослобађајући део пресуде и одлучио да се на претресу у својству сведока испитају Милан Вученовић и Радомир Несторовић. Тако, првостепени суд на страни 82 побијане пресуде, презентујући исказ сведока Милана Вученовића, наводи да је овај сведок, између осталог, изнео да су о исељавању хрватског становништва из Сотина одлучивали окривљени Мирко Опачић, Јованка Мартић и окривљени сарадник Милошевић, док на страни 123 и страни 138 наводи да прихвата исказ овог сведока у погледу чињенице да је окривљени Опачић био само присутан али не даје разлоге због чега неприхвата наводе овог сведока да је и окривљени Опачић учествовао у одлучивању о исељавању становништва хрватске националности. Због тога је овај суд, између осталог, одлучио да отвори претрес пред другостепеним судом и испита сведока Милана Вученовића ради разјашњења ових чињеница.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је дана 17.11.2016. године, одржао претрес пред другостепеним судом, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окривљеног Драгана Митровића, окривљеног сарадника Жарка Милошевића, окривљеног Драгана Лончара, окривљеног Мирка Опачића, окривљеног Мирослава Милинковића, бранилаца, адвоката Војислава Вукотића, адвоката Николе Николића, адвоката Душана Игњатовића, адвоката Бранкице Мајкић, адвоката Мирјане Абдоли, сведока Милана Вученовића, сведока Радомира Несторовића, пуномоћника оштећених, адвоката Марине Кљаић, а у одсуству уредно обавештеног адвоката Радоја Алексића за кога је по заменичком пуномоћју приступио адвокат Никола Николић, па је након саслушања окривљеног Драгана Митровића, окривљеног Драгана Лончара, окривљеног Мирка Опачића, окривљеног Мирослава Милинковића, окривљеног сарадника Жарка Милошевића, испитивања сведока Милана Вученовића и Радомира Несторовића, те читања свих доказа који су изведени у току поступка пред првостепеним судом, оценом одбрана окривљених и свих доказа појединачно и у међусобној вези, донео одлуку као у изреци пресуде.

2. Разлози за одбијање жалбе браниоца окривљеног Драгана Митровића и жалбе Тужиоца за ратне злочине у односу на тачку 1-3 осуђујућег дела пресуде

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног Митровића побија првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка, јер првостепени суд, по налажењу овог суда, није учинио битне повреде одредаба

кривичног поступка на које се у жалби указује. Наиме, тачно је да је приликом испитивања сведока на главном претресу сведоцима прво постављао питања председник већа а затим Тужилац за ратне злочине, што није у складу са одредбом члана 402 став 2 ЗКП, али је у питању релативно битна повреда одредаба кривичног поступка, која није била од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Такође, неосновано се у жалби браниоца окривљеног Митровића истиче да је председник већа приликом испитивања кључних сведока, супротно одредби члана 98 ЗКП, постављала питања која представљају навођење на одговор, јер из транскрипата са главног претреса такво нешто не произилази. Наиме, с обзиром да је сведок Безбрадица на главном претресу донекле променио свој исказ, председник већа му је постављао питања у складу са оним што је он рекао у свом ранијем исказу, а у том смислу му је и предочавано шта је исказао у свом исказу пред Тужилаштвом за ратне злочине. Тачно је, како се истиче у жалби браниоца окривљеног Митровића, да је првостепени суд прихватио исказ окривљеног сарадника Милошевића у односу на осуђујући део пресуде, док није прихватио његов исказ у односу на ослобађајући део пресуде, али при том треба имати на уму да осим исказа окривљеног сарадника Милошевића (када су у питању радње које се стављају на терет окривљеном Митровићу) постоје и други докази који поткрепљују исказ окривљеног сарадника Милошевића, па је првостепени суд са правом поклонио веру његовом исказу, док с друге стране, када је у питању ослобађајући део пресуде, не постоји ниједан други доказ којим би се у односу на радње окривљеног Лончара, Опачића и Милинковића проверио исказ окривљеног сарадника Милошевића. Наиме, окривљени сарадник Милошевић је учесник у свим радњама из осуђујућег дела пресуде, а неспорно је да је он заинтересован да одржи добијени статус окривљеног сарадника, па стога његов исказ мора бити подвргнут крајње озбиљној и темељној провери, између осталог и другим изведеним доказима. С обзиром да у односу на ослобађајући део пресуде, односно када су у питању радње које се стављају на терет окривљенима Лончару, Опачићу и Милинковићу, ниједан други доказ не поткрепљује исказ окривљеног сарадника Милошевића, то је правилан закључак првостепеног суда да се само на том исказу не може заснивати осуђујућа пресуда, па стога и није прихватио исказ окривљеног сарадника Милошевића у том делу.

Неосновано се у жалби Тужиоца за ратне злочине истиче да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка тиме што је у тачки I-3 изреке осуђујућег дела пресуде помиње окривљеног Милинковића да је одобрио војни камион са возачем, незнајући у коју сврху, као и окривљеног Лончара, који уз возача војног камиона једини од присутних не пуца у цивилна лица, а ову двојицу окривљени помиње и у ослобађајућем делу пресуде те их, по становишту Тужиоца за ратне злочине, два пута ослобађа за исти кривичноправни догађај. Наиме, помињање ове двојице окривљених у осуђујућем делу пресуде, по налажењу овог суда, имало је за циљ да се у потпуности представи критични догађај у његовом континуитету а који се односи на убиство 13 цивилних лица, а то никако не значи да су окривљени

Милинковић и окривљени Лончар два пута ослобођени за исте кривичноправне радње како то сматра Тужилац за ратне злочине. Такође, неосновано се у жалби Тужиоца за ратне злочине истиче да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка тиме што је изрека осуђујућег дела пресуде у тачки I-3 неразумљива односно да није јасно ко је донео одлуку о иселењу становништва хрватске националности, да ли су ту одлуку донели окривљени Митровић и окривљени сарадник Милошевић или је то учинио окривљени сарадник Милошевић са још неколико припадника месне заједнице. Наиме, оптужницом Тужиоца за ратне злочине, окривљеном сараднику Милошевићу и окривљенима Митровићу, Лончару и Опачићу је стављено на терет да су донели одлуку да се са списка мештана Сотина хрватске националности које треба иселити ради смештаја новопридошних избеглица српске националности из западне Славоније, издвоје и попишу 13 цивила које треба убити а да им је у томе помогао окривљени Милинковић, а из изреке осуђујућег дела пресуде под тачком I-3 јасно произилази да су у убиству 13 цивилних лица учествовали окривљени Митровић и окривљени сарадник Милошевић. Што се пак тиче одлуке о иселењу становништва хрватске националности, та радња заправо и није овим окривљенима стављена на терет, а одлука о том иселењу је очито донета на вишем нивоу (тј. на нивоу САО Славоније, Барање и западног Срема) о чему се у току првостепеног поступка изјашњавало више сведока. О овоме ће бити више реч код образлагања жалбе Тужиоца за ратне злочине изјављене у односу на ослобађајући део пресуде.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног Митровића оспорава утврђено чињенично стање у односу на тачку I-1 осуђујућег дела пресуде, јер је првостепени суд, на основу оцене одбране окривљеног Митровића, исказа окривљеног сарадника Милошевића те исказа других сведока и осталих доказа, несумњиво утврдио да је окривљени Митровић у свему поступао на начин описан у тачки I-1 изреке осуђујућег дела пресуде. Наиме, окривљени сарадник Милошевић је у првостепеном поступку био категоричан да је окривљени Митровић учествовао у извршењу кривичног дела описаног у тачки I-1 осуђујућег дела пресуде, односно да је из аутоматске пушке убио Снежану Блажевић а да је он претходно из аутоматске пушке убио Стјепана Штера. Да је окривљени Митровић извршио кривично дело описано у тачки I-1 осуђујућег дела пресуде потврдио је и сведок Предраг Безбрадица у свом исказу пред Тужиоцем за ратне злочине дана 12.03.2013. године. Наиме, овај сведок је потврдио да је, након што је окривљени сарадник Милошевић пуцао у "Пишту" (Стјепана Штера), окривљени Митровић је испалио рафал из аутоматске пушке у Снежану Блажевић. Овај сведок је на главном претресу донекле изменио свој исказ, наводећи да није директно видео ко је пуцао у Снежану, али да га је окривљени Митровић звао да му покаже како је пуцао у њу и да је на основу тога претпоставио да је он пуцао у њу. Када му је на главном претресу предочен његов исказ дат пред Тужиоцем за ратне злочине, истакао је да је тако било, односно да је видео да је окривљени Митровић пуцао у Снежану и да се свега тога сећа као кроз маглу. Имајући у виду напред изнето, не могу се прихватити наводи из жалбе браниоца окривљеног Митровића да је сведок Безбрадица

питањима Тужиоца за ратне злочине и председника већа навођен на одговор у правцу његових ранијих исказа, у којима је теретио окривљеног Митровића. Стим у вези, неоснован је и навод из жалбе браниоца окривљеног Митровића да првостепени суд није правилно и законито ценио исказ сведока Безбрадице.

Неосновани су и наводи из жалбе браниоца окривљеног Митровића којима се указује да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице које се тичу смрти покојне Снежане Блажевић, јер је првостепени суд у образложењу побијане пресуде навео да комисија вештака судске медицине (на основу достављене документације о извршеној ексхумацији посмртних остатака) није могла прецизно да се изјасни о тачном времену и узроцима смрти свих ексхумираних лешева, па и посмртних остатака Снежане Блажевић. Наиме, из налаза комисије вештака произлази да се радило о скелетизованим лешевима без меких ткива (или са мало меких ткива) али не искључује могућност да су све особе (па и покојна Снежана Блажевић) страдали 1991. године. Међутим, када се имају у виду искази окривљеног сарадника Милошевића, исказ сведока Безбрадице из истраге, несумњиво се долази до закључка да је покојна Снежана Блажевић лишена живота неутврђеног дана октобра 1991. године и да је у њу из аутоматске пушке пуцао окривљени Митровић.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног Митровића оспорава утврђено чињенично стање и у односу на тачку I-3 изреке осуђујућег дела пресуде, јер је првостепени суд након оцене изведених доказа несумњиво утврдио да је окривљени Митровић учествовао у извршењу радњи описаних у тачки I-3 изреке осуђујућег дела пресуде. Пре свега, из исказа окривљеног сарадника Милошевића несумњиво произлази да је окривљени Митровић учествовао у убиству 13 цивила дана 27.12.1991. године, односно да је том приликом из аутоматске пушке први испалио рафал у Мирјану Рагуж. Исказ окривљеног сарадника Милошевића о учешћу оптуженог Митровића у радњама описаним у тачки I-3 изреке осуђујућег дела пресуде потврђује и окривљени Лончар у свом исказу пред Тужиоцем за ратне злочине, када је сасвим јасно изнео да је видео када је окривљени Митровић након краће расправе рафално пуцао у Мирјану Рагуж. Овај окривљени је на главном претресу донекле изменио свој исказ, наводећи да није видео ко је конкретно пуцао, али да ипак сматра да је пуцао и окривљени Митровић те да је по доласку кући о овом догађају испричао свом брату Николи Лончару. У вези са учешћем окривљеног Митровића у извршењу кривичног дела описаног у тачки I-3 изреке осуђујућег дела пресуде говори исказ сведока Жељка Мијаковца, који је у свом исказу у истрази навео да је критичног дана долазио у полицијску станицу око 07,00 часова и видео војни камион и да је препознао Ројс Андрију и Ђукић Крешу како их неко води према задњем делу камиона те да му се чини да су их водили Јокић Жељко звани "Јокан" те мисли да је препознао и Митровић Драгана, а на питање браниоца окривљеног Митровића рекао је да мисли да га је препознао по гласу. Овај сведок је на главном претресу променио свој исказ, тврдећи да окривљени Митровић није лице које је видео критичне прилике већ да се радило о извесном "Брки". Иако овај сведок нема непосредних сазнања о томе да ли је

окривљени Митровић учествовао у убиству 13 цивилних лица хрватске националности, он у свом исказу из истраге указује на окривљеног Митровића да је био присутан приликом увођења цивилних лица у војни камион, а пре одвођења на место убиства. У вези са тим треба истаћи да је овај сведок на главном претресу дао неубедљиво објашњење за промену свог исказа, помињући да је он говорио о два лица која имају исто име и презиме (Драган Митровић), с тим што је једно од тих лица имало надимак "Брко". Међутим, чак да се и не прихвати исказ сведока Мијаковца из истраге, о учешћу окривљеног Митровића у извршењу кривичног дела у тачки I-3 изреке осуђујућег дела пресуде говори окривљени сарадник Милошевић током читавог поступка, те окривљени Лончар у свом исказу из истраге. Тачно је да је окривљени Лончар на главном претресу у одређеној мери изменио свој исказ али при томе треба имати у виду и то да је окривљени Лончар у свом исказу у истрази напоменуо да је окривљени Митровић једном приликом срео његовог брата Николу Лончара и рекао му да пренесе брату тј. окривљеном Лончару "да поведе рачуна о оном што прича," односно "да мање прича", што се односило на конкретни догађај, а што окривљени Лончар није схватио као претњу. Осим наведених доказа о учешћу окривљеног Митровића у извршењу радњи кривичног дела описаних у тачки I-3 осуђујућег дела пресуде говори и сведок Никола Лончар, брат окривљеног Лончара, који је посредни сведок, а који је изнео да му је његов брат тј. окривљени Лончар одмах по повратку са места где су убијена цивилна лица испричао о том догађају те да је по његовом казивању оптужени Митровић након краће расправе из аутоматске пушке пуцао у Мирјану Рагуж. Осим тога, овај сведок је потврдио и то да је његов брат, тј. окривљени Лончар имао проблема са окривљеним Митровићем, односно да је окривљени Митровић преко њега поручио окривљеном Лончару "да држи језик за зубима", односно да "смири страсти".

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је нашао да су у радњама окривљеног Митровића садржана сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ, за које га је и огласио кривим.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног Митровића побија првостепена пресуда и због одлуке о кривичној санкцији, јер је првостепени суд, по налажењу овог суда, правилно одмерио казну за предметно кривично дело. Наиме, првостепени суд је правилно ценио све околности од значаја за одмеравање казне, како олакшавајуће, тако и отежавајуће, а изречена казна затвора у трајању од 15 (петнаест) година сразмерна је тежини учињеног кривичног дела и тежини последица описаних у тачкама I-1 и I-3, које се састоје у смрти 14 цивилних лица, као и степену кривице окривљеног Митровића. Неосновани су наводи из жалбе браниоца окривљеног Митровића у којима се истиче да нису јасни критеријуми на основу којих је првостепени суд окривљеном Митровићу одмерио казну затвора у дужем трајању него окривљеном сараднику Милошевићу, чија је улога у извршењу кривичног дела

много већа у односу на окривљеног Митровића, с обзиром да је окривљеном сараднику изречена казна затвора у трајању од 9 (девет) година у складу са споразумом о сведочењу окривљеног, који је он закључио са Тужилаштвом за ратне злочине, а осим тога он је признао извршење кривичног дела, чиме је допринео да се овај кривичноправни догађај расветли.

3. Разлози за одбијање жалбе Тужилаштва за ратне злочине у односу на ослобађајући део пресуде

Неосновано се жалбом Тужиоца за ратне злочине истиче да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 2 ЗКП јер су разлози побијане пресуде у односу на ослобађајући део пресуде нејасни и у знатној мери противречни. Наиме, по оцени овог суда, првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и непротивречне разлоге у односу на ослобађајући део пресуде, а ти разлози су у свему прихватљиви и за Апелациони суд у Београду. При образлагању пресуде (страна 133-142) првостепени суд је навео јасне и аргументоване разлоге о томе због чега је утврдио да није доказано да су окривљени Лончар, Опачић и Милинковић учинили кривично дело које им је оптужницом Тужилаштва за ратне злочине стављено на терет.

Неосновано се жалбом Тужиоца за ратне злочине побија првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на ослобађајући део пресуде, јер је првостепени суд на основу одбране окривљених и изведених доказа правилно закључио да није доказано да су окривљени Лончар, Опачић и Милинковић извршили кривично дело за које су оптужени.

Пре свега, када је у питању окривљени Лончар, оптужница Тужиоца за ратне злочине се заснивала само на исказу окривљеног сарадника Милошевића, који је тврдио да су сви присутни, осим возача војног камиона, укључујући и окривљеног Лончара, пуцали у цивилна лица. Међутим, окривљени сарадник Милошевић је истакао и то да он није лично видео да је пуцао и окривљени Лончар али да мисли да је и он пуцао. Дакле, осим исказа окривљеног сарадника Милошевића не постоје други докази који би упућивали на закључак да је и окривљени Лончар учествовао у извршењу предметног кривичног дела. Стога је првостепени суд правилно поступио када је прихватио одбрану окривљеног Лончара, који не спори да је био на месту где су цивилна лица убијена али да он критичном приликом није пуцао јер није аутоматску пушку ни узимао из аутомобила, а његова одбрана је поткрепљена исказом сведока Николе Лончара, брата окривљеног Лончара који је детаљно описао како је његов брат изгледао по доласку кући и шта му је испричао у вези критичног догађаја. Тачно је, како се истиче у жалби Тужиоца за ратне злочине, да је окривљени Лончар у свом првом исказу навео да га је окривљени сарадник Милошевић позвао да пође са њим као пратња камиону и да није знао да се у камиону налазе људи јер је била спуштена церада, а да је приликом изношења одбране пред Тужиоцем за ратне злочине истакао да је позив схватио да треба да иде у обезбеђење

исељавања становништва, али то није од пресудног значаја за оцену одбране окривљеног Лончара, с обзиром да не постоји ниједан други доказ о томе да је он учествовао у убиству 13 цивилних лица. Наиме, окривљени Лончар је и у свом исказу пред Тужиоцем за ратне злочине истакао да је видео војни камион на којем је била спуштена церада, а то што је позив окривљеног сарадника Милошевића схватио да треба да иде као обезбеђење исељавања становништва, не значи да је његова одбрана нелогична и необјективна како то сматра Тужилац за ратне злочине. Тачно је да првостепени суд није у образложењу пресуде назначио коју одбрану окривљеног Лончара прихвата, али је очигледно да првостепени суд прихвата његову одбрану у погледу тога да он није учествовао у убиству цивилних лица, која одбрана је била доследна током читавог кривичног поступка.

Када је у питању окривљени Опачић, првостепени суд је оценом његове одбране и доказа изведених на главном претресу, несумњиво утврдио да није доказано да је окривљени Опачић извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет, па се неосновано жалбом Тужиоца за ратне злочине побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на окривљеног Опачића. Наиме, окривљеном Опачићу је оптужницом стављено на терет да је заједно са другима учествовао у доношењу одлуке да се са списка становника хрватске националности из Сотина издвоји 13 лица и да се они лише живота, а оптужница је првенствено заснована на исказу окривљеног сарадника Милошевића. Међутим, осим исказа окривљеног сарадника Милошевића ниједан други доказ на указује да је окривљени Опачић учествовао у доношењу одлуке да се са списка становника хрватске националности које треба иселити, попише 13 лица које треба лишити живота, нити пак постоји неки доказ да је он лично учествовао у лишењу живота тих лица, а ни сам окривљени сарадник Милошевић не помиње окривљеног Опачића да је учествовао у убиству ових лица. Стога су неосновани наводи жалбе Тужиоца за ратне злочине да је првостепени суд погрешно што окривљеног Опачића није огласио кривим за кривично дело описано у тачки I-3 осуђујућег дела пресуде. Такође, неосновано се жалбом Тужиоца за ратне злочине истиче да су у радњама окривљеног Опачића садржана битна обележја кривичног дела из члана 142 став 1 КЗ СРЈ односно да је он извршио алтернативну радњу овог кривичног дела која се састоји у расељавању и пресељењу становништва, а која тврдња је базирана на исказу сведока Милана Вученовића. Ово стога што је оптужницом окривљеном Опачићу стављено на терет убиство 13 цивилних лица а не и расељење и пресељење цивилног становништва. Наиме, као што је већ истакнуто, одлука о исељавању становништва хрватске националности из Сотина донета је на нивоу САО Славоније, Барање и западног Срема, о чему се изјашњавало више сведока, са циљем да се обезбеди смештај за избеглице из западне Славоније које су пристизале и у Сотин, а првостепени суд је на страни 137 побијане пресуде изнео разлоге о томе да није доказано да је окривљени Опачић учествовао у доношењу одлуке о исељавању хрватског становништва из Сотина. Тачно је да је сведок Милан Вученовић у свом исказу на главном претресу пред

првостепеним судом изнео да је и окривљени Опачић заједно са осталим одлучивао о исељењу хрватског становништва из Сотина, а ни сам окривљени Опачић не спори да је било говора о исељењу хрватског становништва и да је окривљени сарадник Милошевић на списку становника Сотина заокруживао имена људи за исељење, али треба имати у виду да ова радња, тј. расељавање цивилног становништва није стављена на терет окривљеном Опачићу. Дакле, није спорно да се критичном приликом у просторијама месне заједнице Сотин расправљало о исељењу становника хрватске националности, а сведок Милан Вученовић је у свом исказу на претресу пред овим судом објаснио како се о томе расправљало и да се настојало да се породице из мешовитих брака не исељавају.

И у односу на окривљеног Милинковића првостепени суд је на основу оцене његове одбране и доказа изведених на главном претресу правилно закључио да није доказано да је овај окривљени извршио кривично дело из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у вези члана 24 КЗ СРЈ, које му је оптужницом Тужиоца за ратне злочине стављено на терет. Наиме, оптужба у односу на окривљеног Милинковића заснована је искључиво на исказу окривљеног сарадника Милошевића, а ниједан други доказ не упућује на закључак да је овај окривљени, пре него што је одобрио војни камион и возача за потребе месне заједнице Сотин, знао за шта ће исти бити употребљен, па самим тим није доказано да је окривљени Милинковић помогао у извршењу предметног кривичног дела. Тврдња окривљеног сарадника Милошевића о томе да га је на окривљеног Милинковића ради добијања војног камиона са возачем упутио окривљени Опачић, није потврдио ни окривљени Опачић у својој одбрани као ни сведок Радомир Несторовић, који је и у свом исказу на претресу пред овим судом објаснио да није био под командом окривљеног Милинковића нити од њега непосредно или посредно добио неко наређење у вези са употребом УЛТ машине ради затрпавања лешева убијених цивилних лица. Није спорно да је наредбом команданта 80 МТБР строго пов.бр.29/2 од 16.11.1991. године успостављена команда места на челу са окривљеним Милинковићем, на коју се позива Тужилац за ратне злочине у жалби, али осим исказа окривљеног сарадника Милошевића нема ниједан други доказ који би указивао да је окривљени Милинковић извршио кривично дело за које је оптужен. Тачно је, како се истиче у жалби Тужиоца за ратне злочине, да је окривљени Милинковић у својој одбрани на главном претресу од 05.02.2015. године изнео да је он био "најстарији" у месту и да други нису могли предузети никакве активности без његовог одобрења, али то никако не значи да је он у време када је одобрио употребу војног камиона за потребе месне заједнице Сотин знао у коју сврху ће камион бити употребљен, поготово што критичног дана он и није био присутан у Сотину (јер је био на одсуству).

Имајући у виду све напред изнето, првостепени суд је правилно закључио да није доказано да су окривљени Лончар, Опачић и Милинковић извршили радње кривичног дела за које су оптужени, па их је у недостатку доказа, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, ослободио од оптужбе. Стога су и

неосновани наводи жалбе Тужиоца за ратне злочине у односу на ослобађајући део пресуде.

Овај суд је ценио и остале наводе жалби Тужиоца за ратне злочине и браниоца окривљеног Митровића, али они нису могли довести до другачије одлуке у овом предмету.

С обзиром на све изнето, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, је на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Маја Ивановић с.р.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
мр Сретко Јанковић с.р.

Потврђује се да је ова фотокопија истоветна са својим изворником - преписом, који се састоји од 12 страна.

Исправа са које је направљена фотокопија налази се код КПо2-2/14

Такса у износу од _____ динара републике Србије за издавање ове копије је и поплаћена.

ВИШИ СУД - БЕОГРАД

У Београду, 15.12.2016.

